

Osoba fizyczna

Osoba fizyczna/ekspert

Osoba prawna

Nazwa*

Siedziba/Adres*

Pól oznaczonych * nie wypełnia osoba fizyczna

Ewentualne pytania dotyczące powyższych konsultacji i zawartych w nich zagadnień prosimy kierować do Departamentu Strategii Biura KRRiT pod nr telefonu (22) 597 30 84 lub mailowo na adres: konsultacjeDAUM@krrit.gov.pl

Respondenci mogą odpowiedzieć na dowolną liczbę pytań. W pytaniach wielokrotnego wyboru (a,b,c,d...) można wskazać dowolną liczbę propozycji.

PYTANIA KONSULTACYJNE DO DAUM - CZĘŚĆ PIERWSZA

AUDIOWIZUALNE USŁUGI MEDIALNE: PROGRAMY TELEWIZYJNE I USŁUGI VoD

I. INTEGRALNOŚĆ AUDYCJI I AUDIOWIZUALNYCH USŁUG MEDIALNYCH (w kontekście definicji programu i definicji rozprowadzania programów w ustawie o radiofonii i telewizji)

Art. 7b DAUM stanowi, że państwa członkowskie stosują odpowiednie i proporcjonalne środki w celu zapewnienia, by audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych nie były, bez wyraźnej zgody tych dostawców, częściowo zakrywane do celów handlowych ani modyfikowane. Na gruncie krajowym państwa członkowskie uprawnione są do doprecyzowania powyższej zasady oraz do ustanowienia wyjątków od niej, zwłaszcza w związku z ochroną uzasadnionych interesów użytkowników. Państwa członkowskie uwzględniają przy tym uzasadnione interesy dostawców usług medialnych, którzy pierwotnie dostarczyli te audiowizualne usługi medialne.

W motywie 26 DAUM wyjaśniono cel tej regulacji: aby chronić odpowiedzialność redakcyjną dostawców usług medialnych i audiowizualny łańcuch wartości, ważna jest możliwość zagwarantowania integralności audycji i audiowizualnych usług medialnych świadczonych przez dostawców usług medialnych. Audycje i audiowizualne usługi medialne powinny być nadawane bez skrótów, zmian, przerw i plansz nakładanych na treści wideo, w celach handlowych, bez wyraźnej zgody dostawców audiowizualnych usług medialnych. Państwa członkowskie powinny zapewnić, by plansze takie, uruchamiane lub akceptowane przez odbiorcę usługi wyłącznie do użytku prywatnego, wynikające z usług komunikacji indywidualnej, nie wymagały zgody dostawcy usług

medialnych. Elementy sterujące interfejsu niezbędnego do obsługi urządzenia przez użytkownika, czy nawigacji po audycjach, takie jak paski regulacji głośności, funkcje wyszukiwania, menu nawigacji czy listy programów, nie powinny być objęte tą zgodą. Nie powinny być nią objęte także plansze i napisy zawierające ostrzeżenia, informacje podawane w ogólnym interesie publicznym, a także plansze reklamowe dostawcy usług medialnych. Bez uszczerbku dla art. 3 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120, nie powinny być objęte zgodą dostawcy również techniki kompresji danych ani inne techniki dostosowujące usługę do środków dystrybucji, takie jak rozdzielczość i sposób kodowania, jeśli nie modyfikują one treści.

Środki ochrony integralności audycji i audiowizualnych usług medialnych powinny być nakładane wtedy, gdy są niezbędne do realizacji celów leżących w interesie ogólnym, jasno określonych przez państwa członkowskie zgodnie z prawem unijnym. Środki takie powinny nakładać na przedsiębiorstwa proporcjonalne obowiązki, w interesie uzasadnionym względami polityki publicznej.

Zgodnie z treścią art. 4 pkt. 6) Ustawy o radiofonii i telewizji programem jest uporządkowany zestaw audycji, przekazów handlowych lub innych przekazów, rozpowszechniany w całości, w sposób umożliwiający jednoczesny odbiór przez odbiorców w ustalonym układzie.

Stosownie do treści art. 4 pkt. 8) Ustawy o radiofonii i telewizji rozprowadzaniem jest przejmowanie rozpowszechnionego programu w całości i bez zmian oraz równoczesne, wtórne jego rozpowszechnianie.

1. Jakie powinny być granice dopuszczalnych zmian w programach i katalogach VoD, aby zachować integralność audiowizualnych usługi medialnych? Czy zmiany mają być ograniczone do możliwości zróżnicowania spotów w blokach reklamowych ze względu na potrzebę personalizacji przekazu handlowego, czy mogą także dotyczyć innych treści np. audycji zawierających informacje lokalne ze względu na obszar nadawania? Czy zmiany mogą dotyczyć innej pory nadawania ze względu na strefę czasową? Jakie inne?

2. Kto w przypadku zmian powinien być odpowiedzialny za stwierdzone naruszenia?

3. Jak chronić odbiorców przed zmianami, które w niekorzystny sposób mogą wpływać na jakość i sposób odbioru treści?

4. Czy w kontekście możliwości wprowadzenia przez dostawców VoD i platformy udostępniania wideo (VSP) skrótów, zmian, przerw czy plansz, nakładanych na treści wideo, w celach handlowych za zgodą dostawców, którzy pierwotnie dostarczyli audiowizualne usługi medialne, należy dokonać zmian w definicji programu, a w przypadku nadawców i operatorów rozprowadzających programy także w definicji rozprowadzania programu?

II. STRUKTURA WŁAŚCIELSKA

Zgodnie z treścią motywu 15 DAUM przejrzystość własności mediów jest bezpośrednio powiązana z wolnością wypowiedzi, czyli fundamentem systemów demokratycznych. Informacje o strukturze właścicielskiej dostawców usług medialnych – jeżeli taka własność skutkuje kontrolą nad treścią świadczonych usług lub wywieraniem na tę treść znacznego wpływu – umożliwiają użytkownikom świadomą ocenę takiej treści. Państwa członkowskie powinny móc określić, czy i w jakim zakresie użytkownicy powinni mieć dostęp do informacji o strukturze właścicielskiej dostawcy usług medialnych, zapewniając że istota odnośnych podstawowych praw i wolności jest przestrzegana i że użyte środki są niezbędne i proporcjonalne.

Biorąc pod uwagę interes publiczny oraz ułatwienie bezpośredniego dostępu odbiorcom do informacji o dostawcach usług medialnych, w art. 5 DAUM przewidziano że:

1. Każde państwo członkowskie zapewnia, by dostawca usług medialnych podlegający jego jurysdykcji zapewnił usługobiorcom łatwy, bezpośredni i stały dostęp co najmniej do następujących informacji: a) swojej nazwy; b) adresu, pod którym ma swoją siedzibę; c) danych, w tym adresu e-mail lub witryny internetowej, które pozwalają szybko skontaktować się z nim w sposób bezpośredni i skuteczny; d) informacji o państwie członkowskim sprawującym nad nim jurysdykcję oraz o właściwych organach regulacyjnych lub organach nadzorczych.

2. Państwa członkowskie mogą przyjąć środki prawne przewidujące, że poza dostępem do informacji wymienionych w ust. 1, dostawcy usług medialnych podlegający ich jurysdykcji zapewniają dostęp do informacji o swojej strukturze właścicielskiej, w tym rzeczywistych właścicielach. Środki takie muszą respektować odnośne prawa podstawowe, takie jak życie prywatne i rodzinne właścicieli rzeczywistych. Takie środki są niezbędne i proporcjonalne i służą celowi, którym jest interes ogólny.

1. Czy należy zobowiązać nadawców programów i dostawców VoD do umieszczania informacji o strukturze właścicielskiej, w tym o rzeczywistych właścicielach dostawcy usługi?

2. Jakiego rodzaju informacja byłaby wystarczająca dla zdefiniowania rzeczywistego właściciela?

3. W jaki sposób powinny być umieszczone informacje na temat własności (np. lokalizacja i widoczność na stronie usługi) aby zagwarantować łatwy, bezpośredni i stały dostęp dla odbiorców?

4. Czy, korzystając z faktu powstania Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych (CRBR), należałoby wykorzystać dostęp do informacji zawartych w tym rejestrze w celu realizacji przepisów art. 5 DAUM?

III. EDUKACJA MEDIALNA

Nowelizacja DAUM rozwija pojęcie edukacji medialnej. Zgodnie z treścią motywu 59 DAUM umiejętność korzystania z mediów, poza wiedzą o narzędziach i technologiach, obejmuje również zdolność krytycznego myślenia niezbędną do dokonywania ocen, analizowania złożonych realiów i odróżniania opinii od faktów.

Zgodnie z treścią motywu 59 i art. 28b ust. 3 lit. j) DAUM, zadaniem dostawców usług medialnych i dostawców platform udostępniania wideo jest promowanie rozwoju umiejętności korzystania z mediów we wszystkich grupach społecznych, wśród obywateli w różnym wieku, w różnych mediach. Art. 33a ust. 1 DAUM nakłada także ten obowiązek bezpośrednio na państwa członkowskie. Ponadto postęp w zakresie edukacji medialnej ma być monitorowany przez Komisję Europejską (KE), której państwa członkowskie co trzy lata mają składać sprawozdania z wdrażania tego obowiązku.

1. Jak w związku z powyższym powinien wyglądać model edukacji medialnej w Polsce?

2. Jaką rolę powinny w nim odgrywać organy państwa, w tym:
- Ministerstwo Edukacji Narodowej,
 - Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego,
 - Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego,
 - Ministerstwo Cyfryzacji,
 - KRRiT,
 - inne organy i instytucje, np. instytuty badawcze, naukowe, szkoły wyższe?

3. Czy KRRiT powinna mieć możliwość powoływania podmiotów, przystępowania do badań i projektów względnie finansowania działań z zakresu edukacji medialnej?

4. Jaką rolę w modelu edukacji medialnej powinni odgrywać:

- nadawcy programów telewizyjnych,
- dostawcy VoD,
- dostawcy VSP?

5. Jak powinna wyglądać współpraca dostawców usług medialnych i dostawców VSP z organem regulacyjnym w tym zakresie?

IV. SAMOREGULACJA, WSPÓLREGULACJA I KODEKSY POSTĘPOWANIA

W motywie 13 DAUM zapisano, że instrumenty samoregulacyjne i współregulacyjne mogą odegrać istotną rolę w zapewnianiu wysokiego poziomu ochrony konsumentów.

W motywie 14 podkreślono, że współregulacja stanowi ogniwo prawne między samoregulacją a prawodawcą krajowym, poprzez które funkcją regulacyjną dzielą się zainteresowane strony oraz rząd lub krajowe organy regulacyjne. Rola właściwych organów krajowych obejmuje uznanie systemu współregulacyjnego, kontrolę jego procesów i finansowanie systemu. Współregulacja powinna dopuszczać możliwość interwencji państwa w przypadku gdy jej cele nie zostają spełnione.

Zgodnie z treścią art. 4a ust. 1 DAUM państwa członkowskie zachęcają do korzystania ze współregulacji i do popularyzowania samoregulacji poprzez kodeksy postępowania przyjmowane na

szczeblu krajowym w dziedzinach, które podlegają koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, w zakresie dozwolonym przez ich systemy prawne. Kodeksy te muszą: a) być powszechnie akceptowane przez główne zainteresowane strony w danych państwach członkowskich; b) wyraźnie i jednoznacznie określać swoje cele; c) przewidywać regularne, przejrzyste i niezależne monitorowanie oraz ocenę realizacji założonych celów; d) przewidywać swoje skuteczne egzekwowanie, w tym skuteczne i proporcjonalne sankcje.

Natomiast zgodnie z treścią art. 4a ust. 3 DAUM państwa członkowskie mogą zobowiązać dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do przestrzegania bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów zgodnych z niniejszą dyrektywą i z prawem unijnym, w tym w przypadku, gdy niezależne krajowe władze lub organy regulacyjne stwierdzą, że kodeks postępowania lub jego część okazała się niewystarczająco skuteczna. Państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję o takich przepisach.

1. Czy system współregulacji może mieć zastosowanie w realizacji implementowanych przepisów DAUM, a jeśli tak, to w jakich segmentach rynku medialnego (nadawcy, VoD, VSP)?

2. Czy model współregulacji powinien opierać się na porozumieniu pomiędzy regulatorem (KRRiT) a podmiotem reprezentującym przedsiębiorców (opcja A), czy też powinien zakładać powołanie wspólnego podmiotu przez regulatora i przedsiębiorców (opcja B)?

3. W przypadku wyboru opcji A, jaką formę prawną powinien mieć podmiot reprezentujący przedsiębiorców?

4. W przypadku wyboru opcji B, jaka ma być forma prawna takiego podmiotu? W jaki sposób i przez kogo powinien być powoływany?

5. Czy organizacja współregulacyjna powinna sprawować kontrolę wyłącznie nad przestrzeganiem przyjętego przez siebie kodeksu postępowania czy również nad przestrzeganiem przepisów ustawowych?

6. Jakie funkcje regulacyjne powinny być współdzielone przez KRRiT z organizacją współregulacyjną:
- a) funkcja normotwórcza (tworzenie kodeksów postępowania),
 - b) funkcja kontrolna (kontrolowanie przestrzegania norm),
 - c) funkcja wymuszająca (stosowanie sankcji),
 - d) funkcja opiniodawcza (ekspercka) w ocenie działalności podmiotów objętych dyrektywą?

7. Jakie obszary powinny podlegać współregulacji :
- a) tzw. niezdrowa żywność,
 - b) suplementy diety,
 - c) środki podejmowane przez VSP, które wymieniono w art. 28 b ust. 3 znowelizowanej DAUM - (szerzej na ten temat w części II dotyczącej wyłącznie VSP),
 - d) udogodnienia dla osób niepełnosprawnych w VoD,
 - e) jakościowe aspekty przekazów handlowych,
 - f) jakie inne?

8. Jak zapewnić, by współregulacja objęła wszystkie podmioty działające w danym obszarze?

9. Na czym powinna polegać rola organu regulacyjnego w modelu współregulacyjnym?
- a) zatwierdzaniu kodeksów postępowania,
 - b) udziale w systemie kontroli (np. wybór tematów, metod, czasu),
 - c) udziale w finansowaniu i organizacji takiego systemu (udział w kosztach materialnych/kosztach niematerialnych)?

10. Jakie warunki powinna spełniać organizacja współregulacyjna:

- a) prawne,
- b) organizacyjne,
- c) techniczne,
- d) jakie inne?

11. Jak zapewnić niezależność rozstrzygnięć organizacji współregulacyjnej (np. poprzez ustalenie liczby przedstawicieli każdej ze stron)?

12. Jakie sankcje powinna stosować organizacja współregulacyjna?

13. Czy kodeksy postępowania powinny stanowić uzupełnienie przepisów ustawowych oraz normować obszary, których przepisy ustawy nie regulują?

14. Jak zapewnić udział organizacji konsumenckich w przyjmowaniu kodeksów postępowania?

V. PRZEKAZY HANDLOWE W PROGRAMACH

Art. 23 ust. 1 DAUM stanowi, że czas nadawania telewizyjnych spotów reklamowych i telesprzedazowych w godz. 06.00-18.00 nie przekracza 20% tego przedziału czasowego. Czas nadawania telewizyjnych spotów reklamowych i telesprzedazowych w godz. 18.00–24.00 nie przekracza 20% tego przedziału czasowego.

1. Czy niektóre typy programów wyspecjalizowanych, np. programy dla dzieci, powinny być objęte surowszymi regulacjami, w szczególności poprzez określenie limitu nadawania przekazów handlowych także w innych przedziałach czasowych (prime time właściwy dla tych programów)?

VI. LOKOWANIE PRODUKTU W AUDYCJACH

Art. 11 ust. 3 lit. c) DAUM stanowi, że audycje, w których stosuje się lokowanie produktu nie mogą nadmiernie eksponować tego produktu. Dotyczy to również audycji umieszczonej w katalogu VoD.

1. Czy lokowanie produktu w VoD powinno być objęte współregulacją?

2. Czy sposób oznakowania lokowania produktu w VoD powinien być oparty na dotychczasowych rozwiązaniach przyjętych w Ustawie o radiofonii i telewizji oraz w Rozporządzeniu KRRiT w sprawie szczegółowych warunków lokowania produktów?

VII. WKŁAD W FINANSOWANIE PRODUKCJI EUROPEJSKIEJ (NADAWCY)

Art. 13 ust 2. DAUM stanowi, że jeżeli państwa członkowskie zobowiązują dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do wnoszenia wkładu finansowego w produkcję utworów europejskich, w tym poprzez bezpośrednie inwestycje w treści i wkład finansowy w fundusze krajowe, mogą one zobowiązać do wnoszenia takiego wkładu finansowego – proporcjonalnego i niedyskryminacyjnego – także dostawców usług medialnych, którzy mają siedzibę w innym państwie członkowskim, lecz kierują swoją ofertę do odbiorców na ich terytorium.

Zgodnie z Art. 19 ust. 3 Ustawy o kinematografii nadawca programu telewizyjnego dokonuje wpłaty na rzecz Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej w wysokości 1,5% przychodu uzyskanego z tytułu emisji reklam, telesprzedaży i audycji sponsorowanych albo przychodu pochodzącego z pobranych bezpośrednio od abonentów opłat za dostęp do nadawanych programów, jeżeli przychód ten w danym okresie rozliczeniowym jest wyższy.

1. Czy nadawcy polscy i nadawcy kierujący swoją ofertą do polskiego widza, a mający siedzibę w innym państwie członkowskim, powinni być zobowiązani do wkładu finansowego w produkcję europejską?

2. Jeśli tak, to czy obowiązek ten mógłby być realizowany poprzez:
 - a) wnoszenie wkładu na fundusz, o którym mowa w Ustawie o kinematografii?
W przypadku przyjęcia tego rozwiązania, jakie zmiany należy wprowadzić w Ustawie o kinematografii lub ustawie o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej, aby oprócz produkcji polskiej, uwzględnić także produkcję europejską?
 - b) wnoszenie wkładu na inny, specjalny fundusz?

3. Na jakich zasadach powinien być zorganizowany ten fundusz?

4. Jakiemu organowi należałoby powierzyć zarządzanie tym funduszem?

5. Czy krąg podmiotów, które mogłyby ubiegać się o dofinansowanie z tego funduszu powinien zostać rozszerzony o producentów europejskich spoza Polski?

6. Czy zamiast składki na specjalny fundusz, obowiązek finansowania produkcji europejskiej mógłby być realizowany poprzez wkład finansowy we własną produkcję nadawców lub koprodukcję z innymi nadawcami, w tym europejskimi (wkład bezpośredni)? W jaki sposób wkład ten powinien być rozliczany i przez kogo?

7. Czy wysokość obowiązkowego wkładu finansowego na produkcję europejską dla nadawców polskich i transgranicznych powinna być taka sama? Jeśli nie, to jak należałoby ją zróżnicować?

8. Czy KRRiT powinna uczestniczyć w systemie finansowania produkcji europejskiej przez nadawców? Jeśli tak, to jaka powinna być jej rola?

VIII. WKŁAD W FINANSOWANIE PRODUKCJI EUROPEJSKIEJ (VoD)

Zgodnie z cytowanym w pkt. VII art. 13 ust. 2 DAUM oraz treścią motywu 36, państwa członkowskie powinny mieć możliwość nakładania obowiązków finansowych na dostawców usług medialnych mających siedzibę na ich terytorium, a jeśli taki obowiązek istnieje, mogą one również nałożyć go na dostawców usług medialnych, którzy mają siedzibę w innym państwie, ale kierują swoją ofertą na terytorium tego państwa.

Dostawcy usług medialnych na żądanie (VoD) w Polsce obecnie nie są zobowiązani do wnoszenia wkładu finansowego na produkcję filmową. Mogą natomiast korzystać z dofinansowania na polską produkcję audiowizualną.

1. Czy dostawcy VoD powinni zostać zobowiązani do wkładu finansowego w produkcję europejską? Jeśli tak, na jakich zasadach? (por. pytania z pkt. VII)

2. Czy dostawcy VoD kierujący swoją usługą do polskiego użytkownika, a mający siedzibę w innym państwie członkowskim, powinni podlegać tym samym obowiązkom co polscy dostawcy VoD?

IX. UDOGODNIENIA DLA OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH W AUDIOWIZUALNYCH USŁUGACH MEDIALNYCH

Zgodnie z treścią motywu 22 DAUM zapewnienie dostępności treści w audiowizualnych usługach medialnych jest konieczne w kontekście zobowiązań przyjętych na mocy Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych. Wymagania dostępności powinny być spełniane stopniowo i w sposób ciągły, z uwzględnieniem charakteru usług i nie dających się uniknąć przeszkód, które uniemożliwiają

pełną dostępność takich treści jak audycje na żywo czy transmisje z wydarzeń.

W motywie 23 DAUM stwierdza się, że wśród środków służących osiągnięciu dostępności audiowizualnych usług medialnych na mocy niniejszej dyrektywy powinny się znaleźć język migowy, napisy dla osób niesłyszących i niedosłyszących, napisy mówione i audiodeskrypcja, co nie oznacza braku możliwości stosowania innych środków. Motyw ten precyzuje także, że niniejsza dyrektywa nie dotyczy narzędzi służących zapewnieniu dostępu do audiowizualnych usług medialnych, w tym elektronicznych przewodników po programach (EPG), stron internetowych, aplikacji internetowych itp.

Art. 7 DAUM nakłada na państwa członkowskie następujące obowiązki:

- 1) zapewnianie bez nieuzasadnionej zwłoki, by usługi świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji stawały się, z zastosowaniem proporcjonalnych środków, stopniowo i w sposób ciągły coraz bardziej dostępne dla osób z niepełnosprawnościami;
- 2) zapewnianie, by dostawcy usług medialnych regularnie przedstawiali krajowym organom regulacyjnym sprawozdania z wdrażania ww. środków; a państwa członkowskie regularnie (co trzy lata) mają składać sprawozdania Komisji Europejskiej z wdrażania tych obowiązków;
- 3) zachęcanie dostawców usług medialnych do opracowania planów działań w zakresie zapewnienia dostępności na rzecz stopniowego i coraz większego udostępniania usług osobom z niepełnosprawnościami. Plany takie są przekazywane krajowym władzom lub organom regulacyjnym;
- 4) wyznaczenie pojedynczego, łatwo dostępnego publicznego punktu kontaktowego online w celu dostarczania informacji i odbierania skarg w kwestiach związanych z dostępnością, o których mowa w niniejszym artykule.
- 5) zapewnianie, by informacje o charakterze nadzwyczajnym, w tym publiczne komunikaty i ogłoszenia w sytuacji klęski żywiołowej, podawane do wiadomości publicznej za pomocą audiowizualnych usług medialnych były przekazywane w sposób dostępny dla osób z niepełnosprawnościami. Motyw 24 DAUM mówi, że w niektórych przypadkach może okazać się niemożliwe podanie komunikatów o sytuacjach nadzwyczajnych w sposób dostępny dla osób z niepełnosprawnościami. W takich wyjątkowych przypadkach, brak możliwości zapewnienia dostępu dla osób z niepełnosprawnościami nie powinien być powodem odstąpienia od podania do publicznej wiadomości tego rodzaju komunikatów za pośrednictwem audiowizualnych usług medialnych.

1. Czy należy wprowadzić obowiązek procentowego udziału w katalogu audycji z udogodnieniami dla dostawców VoD? Jeśli tak, to w jaki sposób zapewnić, aby wymagania dostępności były spełniane stopniowo i w sposób ciągły, a w szczególności:
 - a) jaki powinien być próg wyjściowy?
 - b) czy obowiązek powinien być wprowadzony od pierwszego roku obowiązywania?
 - c) czy próg powinien być podwyższany corocznie, czy w dłuższych okresach?
 - d) jaką wartość powinien osiągnąć docelowo?

2. Czy dostawcy VoD powinni być zobowiązani do umieszczania w katalogach audycji z udogodnieniami zawsze gdy audycja taka została wyprodukowana wraz z udogodnieniami?

3. Czy dostawcy VoD powinni być zobowiązani do umieszczania w katalogu informacji o tym, które audycje zostały opatrzone udogodnieniami dla osób niepełnosprawnych?

4. Od 2018 roku KRRiT prowadzi stronę internetową „Udogodnienia TV”, na której dostępne są informacje o audycjach z udogodnieniami w programach nadawców. Czy strona ta powinna być uzupełniona o takie same informacje o audycjach zawierających udogodnienia w katalogach VoD?

X. REKLAMA W VoD ARTYKUŁÓW ŻYWNOŚCIOWYCH LUB NAPOJÓW, KTÓRE ZAWIERAJĄ SKŁADNIKI ODŻYWCZE I SUBSTANCJE O DZIAŁANIU ODŻYWCZYM LUB FIZJOLOGICZNYM, ZWŁASZCZA TŁUSZCZE, KWASY TŁUSZCZOWE TRANS, SÓL LUB SÓD ORAZ CUKRY, NIEZALECANE W NADMIERNYCH ILOŚCIACH W CODZIENNEJ DIECIE

W treści art. 9 ust 4 i 5 DAUM czytamy:

4. Państwa członkowskie zachęcają do korzystania ze współregulacji i do popularyzowania samoregulacji poprzez kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 1 wobec niestosownych handlowych przekazów audiowizualnych towarzyszących lub będących elementem audycji dla dzieci i stanowiących reklamę artykułów żywnościowych lub napojów, które zawierają składniki odżywcze i substancje o działaniu odżywczym lub fizjologicznym, zwłaszcza tłuszcze, kwasy tłuszczowe trans, sól lub sól oraz cukry, niezalecane w nadmiernych ilościach w codziennej diecie.

Celem tych kodeksów jest skuteczne ograniczenie kontaktu dzieci z handlowymi przekazami audiowizualnymi dotyczącymi takich artykułów żywnościowych i napojów. Celem ich jest też zapewnienie, by handlowe przekazy audiowizualne nie akcentowały pozytywnej jakości odżywczej wskazanych artykułów żywnościowych i napojów.

5. Do celów niniejszego artykułu państwa członkowskie i KE mogą popularyzować samoregulację poprzez unijne kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 2.

W art. 16b ust. 3a i 3b Ustawy o radiofonii i telewizji czytamy:

3a. Audycjom dla dzieci nie powinny towarzyszyć przekazy handlowe dotyczące artykułów spożywczych lub napojów zawierających składniki, których obecność w nadmiernych ilościach w

codziennej diecie jest niewskazana.

3b. Krajowa Rada, po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw zdrowia, może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje artykułów spożywczych lub napojów zawierających składniki, których obecność w nadmiernych ilościach w codziennej diecie jest niewskazana,
- 2) sposób umieszczania w programach przekazów handlowych dotyczących tych artykułów, tak aby przekazy te nie towarzyszyły audycjom dla dzieci,

- dążąc do zachęcenia nadawców do przeciwdziałania promowaniu niezdrowego odżywiania wśród dzieci oraz uwzględniając charakter programów, ich wpływ na kształtowanie opinii publicznej i oddziaływanie na interesy odbiorców, bez nakładania nieuzasadnionych obowiązków na nadawców.

1. Czy obecne przepisy Ustawy o radiofonii i telewizji w tym zakresie należy rozszerzyć na VoD oraz zachować fakultatywną delegację do wydania rozporządzenia dla KRRiT, której wykorzystanie jest uzależnione od skuteczności samoregulacji?

2. Czy obszar ten mógłby być objęty współregulacją?

XI. REGULACJA

1. Czy zasadne jest dokonanie zmiany podejścia regulacyjnego w kierunku czterostopniowego systemu:
 - a) koncesja dla nadawców naziemnych¹,
 - b) uproszczona koncesja dla nadawców satelitarnych, kablowych oraz nadawców rozpowszechniających program w systemach teleinformatycznych²,

¹ Koncesja - akt administracyjny wydawany przez organ koncesyjny na zasadzie uznania, który upoważnia koncesjonariusza do prowadzenia ściśle określonej działalności gospodarczej, wyłącznie, gdy działalność ta nie może być wykonywana jako wolna (ograniczony zasób częstotliwości, potrzeba ochrony widma radiowego), która w swoim przedmiocie obejmuje sektory szczególnie ważne dla interesu państwa. Organ koncesyjny może odmówić udzielenia koncesji podmiotowi nawet jeśli spełnione zostały wszystkie elementy formalne. Koncesja wydawana jest na czas określony.

² Koncesja, której postanowienia nie zawierają części technicznej dotyczącej sposobu rozpowszechniania programu oraz szczegółowych warunków programowych, przyznawana w uproszczonym trybie z ograniczonym zakresem informacji do przedstawienia we wniosku o jej udzielenie. W tym kontekście można rozważyć również wprowadzenie formy zezwolenia. Zezwolenie to uprawnienie administracyjne do wykonywania oznaczonej działalności w sposób zgodny z prawem. Określa ono sposób i warunki wykonywania danej

- c) rejestr dla dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie (VoD) oraz dla operatorów rozprowadzających program³,
- d) działalność prowadzona na zasadach ogólnych (w sposób nieregulamentowany) dla platform udostępniania wideo, z zastrzeżeniem obowiązku informacyjnego w postaci zgłoszenia do wykazu VSP prowadzonego w formie elektronicznej przez organ regulacyjny i dostępnego publicznie, w celu identyfikacji podmiotów podlegających DAUM.

działalności gospodarczej. Organ zezwalający nie może odmówić wydania zezwolenia jeśli przedsiębiorca spełnia wymogi określone przepisami prawa. Zezwolenie wydawane jest na czas nieokreślony.

³ Przedsiębiorca może wykonywać działalność, jeśli spełnia warunki określone właściwymi przepisami i po uzyskaniu wpisu do właściwego rejestru działalności regulowanej. Organ prowadzący rejestr działalności regulowanej dokonuje wpisu na wniosek przedsiębiorcy, po złożeniu przez przedsiębiorcę do organu prowadzącego rejestr działalności regulowanej oświadczenia o spełnieniu warunków wymaganych prawem do wykonywania tej działalności. Ważność wpisu do rejestru nie jest ograniczona czasowo.